

Світанок за вікном такий чутливий

Микола Руденко

Світанок за вікном такий чутливий, наче
Дмухнеш — і він ураз повернеться в пітьму.
А вітер в димарі регоче, виє, плаче,—
Немовби хтось помер, що любий був йому.

І страшно так мені, що день з імлі не вийде.
Не поведе мене на заповітну путь.
Світанку, веселіш!..
Нічні вітри, не вийте,
Хай сонце вигляда — його усюди ждуть.

Криничний журавель чекає на цямринах,
Корова жде в хліві і сонях на межі...
Зненацька хлюпнув дощ — і загриміла в ринвах,
Забулькала вода під хатою в діжі.

І все це у душі іскринками заляже —
І звуки, й запахи, і в димарі виття,—
І учорашній день з сьогоднішнім пов'яже
Строкатою тканиною буття.

І знаю, що в мені це знов колись постане
Нежданим спалахом, цілющим джерелом —
Тим рідним, дорогим, яке одвіку дане,
Щоб за добро земне платили ми не злом.